

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Šámala a soudců Josefa Fialy (soudce zpravodaje) a Radovana Suchánka o ústavní stížnosti stěžovatelky **Marie Salm-Reifferscheidt-Raitzové**, zastoupené Dr. Rainerem Frankem, advokátem, sídlem V Celnici 1034/6, Praha 1 – Nové Město, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2020 č. j. 7 As 287/2019-166, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. května 2019 č. j. 9 A 69/2016-139, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. února 2016 č. j. MV-80353-83/VS-2011, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. července 2015 č. j. MV-80353-73/VS-2011 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. dubna 2006 č. j. VS-953/51/2-1998, a o ústavní stížnosti zemřelé **Idy Schoellerové**, zastoupené Dr. Rainerem Frankem, advokátem, sídlem V Celnici 1034/6, Praha 1 – Nové Město, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2020 č. j. 7 As 287/2019-166, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. května 2019 č. j. 9 A 69/2016-139, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. února 2016 č. j. MV-80353-83/VS-2011 a rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. července 2015 č. j. MV-80353-73/VS-2011 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. dubna 2006 č. j. VS-953/51/2-1998, za účasti **Nejvyššího správního soudu, Městského soudu v Praze, ministra vnitra a Ministerstva vnitra**, jako účastníků řízení, takto:

- I. Ústavní stížnost první stěžovatelky se odmítá.**
- II. Řízení o ústavní stížnosti druhé stěžovatelky se zastavuje.**

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavními stížnostmi podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), podanými na společné listině se stěžovatelky domáhají zrušení rozhodnutí označených v záhlaví tvrdíce, že jimi byly porušeny jejich základní práva a svobody zaručené v čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v čl. 12 odst. 2 Ústavy.

2. Z ústavní stížnosti, jejích příloh a vyžádaných spisů se podává, že ministr vnitra napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015 č. j. MV-80353-73/VS-2011 zamítl

žádost stěžovatelek o obnovu řízení ve věci zamítnutí žádosti jejich předka Huga Salm-Reifferscheidta (dále jen „H. Salm“) o zachování československého státního občanství. Zmíněné rozhodnutí napadly stěžovatelky rozkladem, který ministr vnitra zamítl dalším napadeným rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016 č. j. MV-80353-83/VS-2011.

3. Proti rozhodnutím ministra vnitra stěžovatelky podaly správní žalobu, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že správním rozhodnutím vydaným v původním řízení, o jehož obnovu stěžovatelky usilovaly, byla zamítnuta žádost H. Salma o zachování československého státního občanství podle § 2 odst. 1 ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dekret č. 33/1945 Sb.“). Zmíněné správní rozhodnutí stojí na závěru, že nebylo prokázáno, že by se H. Salm činně zúčastnil boje za osvobození Československé republiky nebo že by trpěl pod nacistickým nebo fašistickým terorem. Městský soud zdůraznil, že při posouzení důvodnosti žádosti o obnovu řízení není možno přihlížet ke skutečnostem či důkazům, které stěžovatelky uplatnily až po uplynutí tříleté lhůty k podání žádosti o obnovu řízení. Samotná žádost o obnovu byla podána ve lhůtě. Podání, která ji rozšiřovala a doplňovala, však byla učiněna až po jejím uplynutí, proto k nim a skutečnostem v nich uplatněným nebylo možno přihlížet. Ke včas uplatněným skutečnostem městský soud uvedl, že již v původním řízení se správní orgán zabýval přípisem Krajského národního výboru ze dne 9. 7. 1952 a prozatímním osvědčením podle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb., nejde tedy o dříve neznámé skutečnosti, které by mohly odůvodnit obnovu řízení. Stejný závěr se týká i tvrzení, že H. Salm jen z důvodu nátlaku nacistů podepsal dotazník ke zjištění německé státní příslušnosti. Městský soud dále podrobně popsal, proč ani další stěžovatelkami předkládané skutečnosti a důkazy nemohly být podkladem pro obnovu řízení.

4. Následnou kasační stížnost stěžovatelek Nejvyšší správní soud zamítl napadeným rozsudkem. Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku nicotnosti rozsudku městského soudu a správních rozhodnutí. Stěžovatelky spatřovaly nicotnost v tom, že dekret č. 33/1945 Sb. obsahuje již konzumovaný právní předpis, na jehož základě nelze vydat konstitutivní rozhodnutí, jímž by se odnímalo státní občanství. Z tvrzené nicotnosti správních rozhodnutí stěžovatelky dovozovaly nicotnost rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud uvedl, že použití dekretu č. 33/1945 Sb. není v rozporu s ústavní zásadou zákazu retroaktivity práva, použije-li se dekret toliko na posouzení v minulosti již proběhlých jednání, tj. tehdy, nejde-li o jeho užití konstitutivního charakteru [nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 98/04 (N 133/37 SbNU 675)]. V posuzované věci šlo o rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení o zachování československého státního občanství, nejde v něm o konstitutivní užití dekretu č. 33/1945 Sb. Také samotné rozhodnutí o nezachování čl. státního občanství H. Salma je rozhodnutím deklaratorním. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že po uplynutí tříleté lhůty k podání žádosti o obnovu již nelze v řízení o povolení obnovy uvádět nové skutečnosti či důkazy, které nebyly ve lhůtě uplatněny a jimiž má být žádost odůvodněna. Souhlasil i s hodnocením, že za dříve neznámé skutečnosti nelze považovat skutečnosti, o nichž H. Salm věděl (tj. že se narodil české matce, že byla část jeho pozemků zabavena pro válečné účely, že byl jeho zdravotní stav špatný a z jakých příčin, že udělil souhlas s užitím svých pozemků pro národní pouť, že se odvolal proti uvalení vnucené správy na svůj majetek).

Na existenci dopisů státního prezidenta Emila Háchy říšskému protektorovi odkazoval H. Salm již v žádosti podané v roce 1945, nešlo tak o skutečnost jemu neznámou. Již ve své žádosti z roku 1945 se H. Salm zabýval vnucenou správou svého majetku a zmiňoval zde, že ukrýval MUDr. Kyzlinga a kněze Aloise Pekárka, nejde tedy o neznámé skutečnosti v původním řízení.

II.

Argumentace stěžovatelek

5. Stěžovatelky namítají, že o žádosti o obnovu řízení rozhodoval správní orgán prvního stupně, ačkoli podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), měl rozhodovat orgán, který v původním řízení rozhodoval v posledním stupni. Z tohoto důvodu jsou podle stěžovatelek nicotná správní rozhodnutí napadená ústavními stížnostmi a rovněž i napadené rozsudky.

6. Nové důkazy o chování H. Salma za války vedou k závěru, že zejména ukrývání MUDr. Kyzlinga a Aloise Pekárka při zohlednění fyzické nemohoucnosti H. Salma lze postavit naroveň odbojové činnosti podle § 2 odst. 1 dekretu č. 33/1945 Sb. Nové důkazy o přístupu orgánů veřejné moci k H. Salmovi odůvodňují závěr, že na něj stát po dobu nejméně 56 let nahlížel jako na československého (českého) státního občana, což v kombinaci s vydáním osvědčení typu B o zachování státního občanství založilo tzv. funkcionální občanství H. Salma. Osvědčení typu B se vydávalo osobám, které se podle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. až do skončení řízení o zachování občanství považovaly za československé státní občany. K tzv. funkcionálnímu občanství stěžovatelky odkázaly na náleze ze dne 1. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 2486/13 (N 184/75 SbNU 39). Ještě před podáním podnětu k pokračování řízení o zachování občanství státní orgány hleděly na H. Salma jako na českého státního občana, čímž dokonce odůvodnily rozhodnutí o určení vlastnického práva stěžovatelek k pozemkům.

7. Pominul-li městský soud některé důkazy s nesprávným odůvodněním, že byly předloženy opožděně, a je-li současně povinen je provést, pak není možné, aby je provedl Nejvyšší správní soud namísto městského soudu. Tím, že Nejvyšší správní soud prováděl důkazy bez ústního jednání, podle stěžovatelek porušil jejich právo vyjádřit se k prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny). Dále stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu vytýkají, že se nevypořádal s nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04 vydaným ve věci původního rozhodnutí o zachování československého státního občanství H. Salma. Oba správní soudy se opomněly zabývat tzv. funkcionálním občanstvím. Nevypořádaly se ani s námitkou, že správní orgány v rozporu se zásadou legitimního očekávání pokračovaly v řízení o zachování československého státního občanství. V pokračování tohoto řízení stěžovatelky spatřují libovůli orgánů veřejné moci. Ústavními stížnostmi napadená rozhodnutí označují za rozporná s odkazovaným nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04.

8. Podáním ze dne 17. 2. 2021 první stěžovatelka rozšířila petit své ústavní stížnosti tak, že nově napadá i rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2006 č. j. VS-935/51/2-1998 (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006“; jde o rozhodnutí, jímž byla v prvním stupni zamítnuta žádost o zachování československého státního občanství H. Salma; zbylá rozhodnutí ministra vnitra napadená ústavní stížností se týkají obnovy řízení ve věci, v níž bylo vydáno zmíněné rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006).

Dále nově uplatnila námitku, že s osvědčením typu B podle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. je spojen účinek spočívající v založení nevyvratitelné domněnky, že osoba, již bylo osvědčení vydáno, se až do konečného rozhodnutí o žádosti o zachování čsl. státního občanství považuje za československého státního občana. Rozhodnutí o zamítnutí této žádosti pak způsobilo, že se na H. Salma již neuplatnila ona nevyvratitelná domněnka, a v tomto ohledu mělo konstitutivní účinek. Podle nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04 nemůže dekret č. 33/1945 Sb. v současné době konstitutivně vytvářet nové právní vztahy, tudíž chyběl právní základ, který by umožňoval v roce 2006 vydat rozhodnutí, jež konstitutivně zrušilo účinky osvědčení typu B vydané pro H. Salma v roce 1946. Pro chybějící právní základ považuje rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 za nicotné.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Pod sp. zn. IV. ÚS 3346/20 se vede řízení o dvou ústavních stížnostech (řízení o ústavní stížnosti první stěžovatelky a řízení o ústavní stížnosti druhé stěžovatelky). Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti každé ze stěžovatelek rozdílně s ohledem na skutečnost, že druhá stěžovatelka v průběhu řízení o ústavní stížnosti dne 30. 1. 2021 zemřela, což bylo Ústavnímu soudu doloženo jejím úmrtním listem vystaveným dne 2. 2. 2021 Matričním úřadem Vídeň-Donaustadt (Standesamt Wien-Donaustadt), Rakouská republika.

10. V řízení o ústavní stížnosti se podle § 63 zákona o Ústavním soudu přiměřeně použije § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Ústavní soud shledal, že povaha věci neumožňuje po úmrtí druhé stěžovatelky pokračovat v řízení o její ústavní stížnosti, proto řízení o její ústavní stížnosti zastavil (II. výrok) podle § 107 odst. 5 o. s. ř. Při hodnocení, zda povaha věci umožňuje v řízení o ústavní stížnosti pokračovat, zohlednil především předmět řízení o ústavní stížnosti, jímž je posouzení, zda rozhodnutími napadenými ústavní stížností a v řízení, která předcházela jejich vydání, byla či nebyla porušena základní práva či svobody. Ústavní stížnost druhé stěžovatelky směřuje proti rozhodnutí ministra vnitra, již byla zamítnuta její žádost o obnovu správního řízení, rozhodnutí ministra vnitra o jejím rozkladu proti tomuto rozhodnutí a navazujícím rozsudkům správních soudů. Podání žádosti o obnovu řízení představuje realizaci procesního oprávnění poskytnutého zákonem. Rozhodnutí o žádosti o zachování československého státního občanství H. Salma (tj. rozhodnutí ve věci, jejíž obnova byla žádána) se druhé stěžovatelky nedotýkalo samo o sobě přímo a nezprostředkovaně. Za této situace natolik vystupuje v rozhodnutích napadených ústavní stížností druhé stěžovatelky do popředí procesní rovina (problematika obnovy řízení), že zachování základních práv či svobod druhé stěžovatelky by mělo význam jen vůči její osobě. Po její smrti tudíž povaha věci neumožňuje pokračovat v řízení o její ústavní stížnosti, které tak bylo namíště zastavit. Pro úplnost lze dodat, že podání ze dne 17. 2. 2021 [bod 8.], jímž byla ústavní stížnost rozšířena o návrh na zrušení rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006, se netýká druhé stěžovatelky. Toto podání učinil advokát po smrti druhé stěžovatelky, tj. v době, kdy plná moc pro něj již zanikla podle § 28 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 63 zákona o Ústavním soudu; disponování s předmětem řízení tímto podáním se tak nemůže vztahovat na druhou stěžovatelku.

11. Proti rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 (rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o zachování československého státního občanství H. Salma) je ústavní stížnost první stěžovatelky nepřijatelná podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu pro nevyčerpání zákonných procesních prostředků k ochraně práva. Těmito prostředky byly postupně rozklad [rozklad je možno podat i v případě, kdy účastník hodlá namítat nicotnost rozhodnutí, k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013 č. j. 7 As 100/2010-65 (2837/2013 Sb. NSS), body 33 až 47], správní žaloba proti rozhodnutí o rozkladu a kasační stížnost. Proti rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 první stěžovatelka vyčerpala jen rozklad (zamítnut rozhodnutím ministr vnitra ze dne 9. 10. 2006 č. j. VS-160/RK/3-2006; dále jen „rozhodnutí ministra ze dne 9. 10. 2006“) a žalobu (zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 19. 6. 2008 č. j. 8 Ca 342/2006-180), nikoli však kasační stížnost. Kasační stížnost sice podala, Nejvyšší správní soud ji odmítl pro opožděnost usnesením ze dne 9. 4. 2009 č. j. 6 As 7/2009-262. Podání opožděné kasační stížnosti není vyčerpáním procesního prostředku k ochraně práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). Daný požadavek totiž není splněn jen tím, že řízení o procesním prostředku k ochraně práva bylo zahájeno, nýbrž zahrnuje i požadavek na jeho řádné a včasné podání včetně uvedení všech jeho obligatorních náležitostí. Rozebíraný požadavek není splněn zejména podáním opravného prostředku vadného či jeho podáním opožděným; takové situace je naopak nutno postavit na roveň situaci, kdy opravný prostředek nebyl uplatněn vůbec [stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16 (ST 45/87 SbNU 905; 460/2017 Sb.), bod 60.; usnesení ze dne 1. 9. 2015 sp. zn. I. ÚS 2503/15, bod 5.); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>]. Ústavní soud doplňuje, že stěžovatelka podáním ze dne 17. 2. 2021 (rekapitulováno v bodě 8.) rozšířila petit ústavní stížnosti výhradně o rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006, nikoli na ně navazující rozhodnutí o rozkladu, žalobě a kasační stížnosti (usnesení sp. zn. 6 As 7/2009). Dodat lze, že kdyby rozšířila petit ústavní stížnosti i o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009 č. j. 6 As 7/2009-262 o odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost (což však neučinila), bylo by nutno posuzovat zachování dvouměsíční lhůty k podání ústavní stížnosti (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

12. Ústavní stížnost první stěžovatelky je přípustná ve zbylé části, v níž směřuje proti ostatním rozhodnutím uvedeným v záhlaví. V této části byly splněny procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem, ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je v tomto rozsahu přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*).

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti první stěžovatelky

13. Ústavní soud není součástí soustavy soudů, nýbrž je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Není povolán k instančnímu přezkumu rozhodnutí obecných soudů. Jeho pravomoc podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je založena výlučně k přezkumu toho, zda v řízení nebo rozhodnutím v něm vydaným

nebyla dotčena ústavně chráněná práva nebo svobody první stěžovatelky (pozn. v části IV. je první stěžovatelka označována jako „stěžovatelka“).

IV.A. Námitka, že o povolení obnovy rozhodoval nepříslušný správní orgán, a námitka nicotnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o zachování občanství

14. Stěžovatelka namítá porušení § 100 odst. 2 věty třetí správního řádu, které spatřuje v tom, že o obnově řízení nerozhodl správní orgán, jež ve věci rozhodl v posledním stupni. Domnívá se, že o obnově řízení rozhodoval správní orgán prvního stupně, ačkoli v původním řízení v posledním stupni rozhodoval odvolací orgán. V této tvrzené vadě spatřuje nicotnost napadených rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 2. 2016 č. j. MV-80353-83/VS-2011 a ze dne 16. 7. 2015 č. j. MV-80353-73/VS-2011.

15. O žádném porušení základních práv či svobod uvedená námitka svědčit nemůže, neboť namítané porušení § 102 odst. 2 věty třetí správního řádu *prima facie* dáno není. V původním řízení o zachování občanství rozhodoval ministr vnitra v posledním stupni, tj. v řízení o rozkladu. O obnově řízení rozhodoval v prvním stupni ministr vnitra. O obnově řízení tak v souladu s § 102 odst. 2 větou třetí správního řádu rozhodoval správní orgán, který v původním řízení ve věci rozhodl v posledním stupni. Dodat lze, že o rozkladu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení rozhodl opět ministr vnitra, neboť o rozkladu proti rozhodnutí ministra rozhoduje ministr (§ 152 odst. 1 a 2 správního řádu).

16. Opodstatněná není ani námitka nicotnosti napadených rozsudků, podle níž soudy rozhodovaly ve věci, kde byla podle stěžovatelky vydána nicotná správní rozhodnutí. Jak bylo objasněno výše, svými rozhodnutími ministr vnitra neporušil § 102 odst. 2 správního řádu; nicotností napadená správní rozhodnutí netrpí. Dodat lze, že ani v případě nicotnosti správního rozhodnutí (která v posuzované věci však dána není) nelze souhlasit s náhledem stěžovatelek, že nicotnost správního rozhodnutí způsobuje nicotnost rozsudku správního soudu, který rozhodoval o žalobě proti takovému správnímu rozhodnutí. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), totiž upravuje i situaci, kdy žaloba směřuje proti nicotnému správnímu rozhodnutí. Tehdy správní soud i bez návrhu výrokem svého rozsudku deklaruje jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nepostupuje-li správní soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s., ačkoli k tomu byly věcné předpoklady a ačkoli byly splněny podmínky soudního řízení, pak jde o nezákonnost rozhodnutí soudu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010 č. j. 1 As 36/2010-44 (2096/2010 Sb. NSS), bod 17 odůvodnění]. V žádném případě však nejde o vadu způsobující nicotnost takového rozhodnutí soudu.

17. V doplnění ústavní stížnosti stěžovatelka namítá, že rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006, jímž byla zamítnuta žádost o zachování občanství, je nicotným rozhodnutím. Ústavní soud připomíná, že ústavní stížnost je v části, v níž směřuje proti tomuto rozhodnutí, nepřipustná pro nevyčerpání procesních prostředků k ochraně práva (viz bod 11.). K námitce jeho nicotnosti (a námitce nicotnosti rozhodnutí o rozkladu proti němu) tak má význam vyjádřit se výhradně jen z toho pohledu, zda tvrzená nicotnost rozhodnutí v původním řízení svědčí o tom, že by rozhodnutí ve věci obnovy řízení (ta jsou předmětem ústavní stížnosti v její přípustné části) porušila stěžovatelčina ústavně zaručená práva. Není tomu tak, neboť stěžovatelka nicotnost rozhodnutí vydaných v původním řízení dovozuje z důvodu, který svou povahou není vůbec schopen nicotnost

rozhodnutí založit. Nejde tedy o případ, že by bylo rozhodováno o obnově řízení, v němž byla vydána jen nicotná rozhodnutí. Nicotnost správního rozhodnutí může nastat v důsledku absence právního podkladu. Vzhledem k tomu, že nicotnost správního aktu je svých charakterem nejzávažnější nedostatek, musí mít i vady, které jsou způsobilé přivodit nicotnost rovněž zcela zásadní a zřejmou povahu, v případě nedostatku právního podkladu půjde o případ, kdy právní podklad neexistuje vůbec [srov. usnesení ze dne 5. 5. 2004 sp. zn. II. ÚS 770/02 (U 28/33 SbNU 495)]. Neexistenci právního podkladu stěžovatelka dovozuje na základě tvrzení, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o zachování československého státního občanství užilo dekret č. 33/1945 Sb. konstitutivním způsobem, což zapovídá nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 98/04, v jeho části IV/a. Jak v tomto nálezu Ústavní soud poznamenal, daný dekret je možno použít na jednání proběhlá v minulosti, nejde-li o konstitutivní použití, při němž by se nově zakládaly, měnily či rušily právní vztahy. Otázka, zda byl dekret č. 33/1945 Sb. užit v posuzované věci konstitutivně, či nikoli, je otázkou správnosti jeho aplikace, nikoli otázkou, zda právní podklad (dekret č. 33/1945 Sb.) vůbec existuje. Stěžovatelka ve své námitce tudíž dovozuje vadu způsobující nezákonnost, nikoli ovšem nicotnost. Protože nejde o námitku vady způsobující nicotnost rozhodnutí v původním řízení, nemůže tato námitka svědčit o tom, že by rozhodnutí ve věci obnovy řízení vůbec byla schopná porušit stěžovatelčina práva tím, že by byla zamítnuta obnova řízení ve věci, kde v původním řízení byla vydána nicotná rozhodnutí.

IV. B. Námitka nezohlednění tzv. funkcionálního státního občanství

18. Stěžovatelka namítá, že správní soudy se měly z úřední povinnosti zabývat tzv. funkcionálním občanstvím. Podle jejího názoru mohou nové důkazy o přístupu orgánů veřejné moci k H. Salmovi odůvodnit závěr, že stát po dobu nejméně 56 let nahlížel na H. Salma jako na československého (českého) občana, což v kombinaci s vydáním osvědčení typu B o zachování státního občanství založilo tzv. funkcionální občanství.

19. Ústavní soud zdůrazňuje, stejně jak učinil Nejvyšší správní soud (bod 82 odůvodnění jeho rozsudku) a městský soud (bod 40. odůvodnění jeho rozsudku), že obnova řízení neslouží k přezkumu právního hodnocení a právních vad rozhodnutí vydaného v původním řízení. Při rozhodování, zda se řízení obnoví, lze zkoumat, jen to zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu].

20. Námitkami, které stěžovatelka v ústavní stížnosti vznáší k tzv. funkcionálnímu občanství, je zpochybňování právních závěrů, na nichž byla vystavěna rozhodnutí v původním řízení o zachování československého státního občanství. Jejich podstatou nejsou nové skutečnosti nebo důkazy v původním řízení neznámé či nepravdivost důkazů v původním řízení, což jako jediné má význam pro rozhodnutí o obnově řízení.

21. Tzv. funkcionální občanství je faktická situace, kdy Česká republika s někým jedná jako se svým občanem, ačkoliv dotčená osoba státním občanem být nemusí. Tzv. funkcionální občanství může být založeno buď výslovně právním předpisem

(např. § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb., podle kterého je třeba na osoby, kterým bylo vydáno osvědčení typu B, hledět až do vyřízení žádosti o zachování československého státního občanství jako na státní občany) anebo na fakticitě, tj. na dlouhodobém nakládání s danou osobou jako se státním občanem (nález sp. zn. I. ÚS 2486/13, bod 23. odůvodnění).

22. Stěžovatelka v ústavní stížnosti tvrdí, že H. Salmovi bylo vydáno osvědčení typu B podle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. dne 20. 3. 1946 po jeho smrti. Dále tvrdí, že stát na H. Salma po dobu 56 let pohlížel jako na československého (českého) státního občana, což je podle ní společně s novými a vedle nich i dříve provedenými důkazy titulem pro vznik tzv. funkcionálního občanství (u důkazů konkrétně zmiňují stěžovatelky jen ukryvaní MUDr. Kyzlinga a Aloise Pekárka).

23. Ústavní soud konstatuje, že posouzení, zda určité skutkové okolnosti dávají vznik tzv. funkcionálnímu občanství, je právním hodnocením. Protože při rozhodování o obnově řízení nejde o přezkum správnosti výkladu a použití právních předpisů ani právní vady, nelze obnovu řízení žádat s tvrzením, že na základě skutečností a důkazů známých již v původním řízení měly správní orgány přijmout právní závěr o existenci tzv. funkcionálního občanství. Posouzeno podle obsahu stěžovatelka uplatňuje u tzv. funkcionálního občanství právě námitku nesprávného posouzení skutečností a důkazů známých v původním řízení. Pro obnovu řízení by však mohlo být podstatné jedině, poukázala-li by na relevantní skutečnosti či důkazy v původním řízení neznámé, což ovšem stěžovatelka neučinila.

24. Veškeré skutečnosti a důkazy, na jejichž základě v ústavní stížnosti stěžovatelka vytváří svůj názor o existenci tzv. funkcionálního občanství, byly v původním řízení známy, případně je již zde mohla jako právní nástupkyně H. Salma uplatnit. Již v původním řízení bylo známo, že H. Salmovi bylo v roce 1946 vydáno osvědčení typu B (tj. osvědčení ve smyslu § 2 odst. 2 věty třetí dekretu č. 33/1945 Sb.). Již v původním řízení bylo zřejmé, že až po 56 letech od vydání daného osvědčení Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí ze dne 17. 1. 2002 č. j. VS-953/51/2-1998, jímž nevyhovělo žádosti o zachování československého státního občanství. Po zrušení tohoto rozhodnutí nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04, bylo vydáno rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006, jímž této žádosti opět nebylo vyhověno. Již v původním řízení bylo známo, že H. Salm za války ukryval MUDr. Kyzlinga a Aloise Pekárka, neboť to tvrdil již H. Salm v roce 1945 ve své žádosti o zachování československého státního občanství a jejich doplněních, k čemuž předkládal množství důkazů, jak Nejvyšší správní soud poznamenal v bodě 78 odůvodnění napadeného rozsudku.

25. V ústavní stížnosti stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí z let 1997 až 2001, která jako předběžnou otázku posuzovala státní občanství H. Salma se závěrem o jeho existenci. Tato rozhodnutí akcentovala, že H. Salmovi bylo vydáno osvědčení podle § 2 odst. 2 věty třetí dekretu č. 33/1945 Sb. a že až do vyřízení žádosti o zachování jeho čl. státního občanství, u níž nebyly poznatky, že by byla do roku 2001 vyřízena, se na něj hledí jako na československého státního občana [konkrétně šlo o rozsudek městského soudu ze dne 1. 9. 1997 sp. zn. 23 Ca 266/96, rozhodnutí Okresního úřadu Blansko (dále jen „okresní úřad“) ze dne 25. 8. 1998 č. j. RPÚ 3112/92/KC/1962, ze dne 14. 10. 1999 č. j. RPÚ 3112/92/KC/2066 a ze dne 7. 6. 2000 č. j. RPÚ 3112/92/KC/2134, rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 11. 1. 2000

č. j. 31 Ca 198/99-29 a ze dne 23. 3. 2001 č. j. 31 Ca 142/2000-31]. Těmito rozhodnutími hodlá stěžovatelka podpořit své tvrzení, že stát na H. Salma dlouhou dobu hleděl jako na československého občana. Ústavní soud zmiňuje, že pro obnovu řízení jsou podstatné jen takové dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Jak Nejvyšší správní soud objasnil v bodě 68 odůvodnění napadeného rozsudku, uvedené zákonné pravidlo v posuzované věci dopadalo i na stěžovatelku jako právní nástupkyni H. Salma; za dříve neznámé důkazy či skutečnosti tak lze považovat jen takové, které bez své viny nemohl uplatnit v původním řízení ani H. Salm a ani stěžovatelka. Z vyžádaného správního spisu se podává, že rozsudky městského soudu a krajského soudu stěžovatelka předložila již v původním řízení jako přílohu svého podání ze dne 17. 11. 2001, doručeného Ministerstvu vnitřní věci dne 22. 11. 2001. V rozhodnutí o zamítnutí rozkladu ze dne 11. 6. 2002 č. j. VS-150/RK/3-2002 v původním řízení se těmito rozsudky ministr vnitřní věci zabýval. Nešlo tedy o žádnou novotu vůči původnímu řízení. Stěžovatelce nic nebránilo již v původním řízení předložit také zmíněná rozhodnutí okresního úřadu (šlo o správní rozhodnutí přezkoumávaná rozsudky, které stěžovatelka předložila již v původním správním řízení). Tato rozhodnutí totiž byla vydána před skončením původního řízení a stěžovatelka je znala, protože byla jejich adresátkou, mohla je tedy uplatnit již v původním řízení. Shodný závěr platí o tvrzení, že stát na H. Salma dlouho dobu pohlížel jako na československého státního občana, což stěžovatelka dovozuje z daných rozhodnutí. Ani v daném ohledu tak nebyly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení.

26. Ústavní soud nespatřuje neústavnost v závěru ministra vnitřní věci a správních soudů, že stěžovatelka nepoukázala na skutečnosti či důkazy, které by odůvodňovaly obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Poprvé až v ústavní stížnosti dovozuje vznik tzv. funkcionálního občanství, jímž před správními soudy neargumentovala. Není proto žádným pochybením správních soudů, že se o tzv. funkcionálním občanství ve svých rozhodnutích nezmínily. Podstatné je, že napadená správní rozhodnutí ve věci obnovy i rozsudky obsahují odůvodnění závěru, že stěžovatelka nepředestřela žádnou skutečnost či důkaz, jež by podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu vedl k obnově řízení. Skutečnosti, na nichž až dodatečně v ústavní stížnosti stěžovatelka staví svůj závěr o tzv. funkcionálním občanství, byly v původním řízení známy, případně je již zde mohla uplatnit.

27. Stěžovatelka se dovolává závěru vysloveného v bodě 58. odůvodnění nálezu sp. zn. I. ÚS 2486/13, podle něhož *„výjimečná povaha státního občanství společně s dalekosáhlými důsledky zbavení státního občanství, s historickou zkušeností České republiky a se specifiky řízení ve věcech státního občanství vyžaduje v případě možného zásahu do čl. 12 odst. 2 Ústavy přezkum námitek, které mají oporu ve skutkovém stavu zjištěném v řízení před soudem prvního stupně, vznesených stěžovatelem až před Nejvyšším správním soudem, a to bez ohledu na znění § 104 odst. 4 s. ř. s.“*. Dále Ústavní soud v bodě 59. daného nálezu uvedl, že *„je Nejvyšší správní soud v případech, kdy hrozí zásah do práva chráněného čl. 12 odst. 2 Ústavy, povinen přezkoumávat i nové právní námítky žalobce, které nebyly uplatněny v předchozím řízení, pokud tyto námítky mají oporu ve skutkovém stavu zjištěném v řízení před soudem prvního stupně“*.

28. Citované závěry nálezu sp. zn. I. ÚS 2486/13 byly vysloveny ve věci, kde byla zamítnuta žádost o vydání osvědčení o českém státním občanství, což správní orgán

zdůvodnil tím, že dotyčná osoba toto občanství neměla. Netýkaly se obnovy řízení a ani v nejmenším jimi není zpochybněno, že obnova řízení neslouží k přezkumu právního hodnocení a právních vad původního rozhodnutí v původním řízení, u něhož je navrhována obnova. Ústavní soud již opakovaně zdůraznil závěr, že v řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonost a důvodnost původního rozhodnutí (např. usnesení ze dne 7. 10. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2696/10; ze dne 23. 2. 2012 sp. zn. III. ÚS 590/10; ze dne 24. 9. 2015 sp. zn. III. ÚS 2335/15; ze dne 19. 12. 2017 sp. zn. I. ÚS 3623/17, bod 4. odůvodnění). Obnovou řízení nebylo možno v posuzované věci dosáhnout přezkumu toho, zda měl na základě skutečností a důkazů známých v původním řízení správní orgán dospět k právnímu závěru o tzv. funkčním občanství. Protože stěžovatelka nepoukázala na žádnou novou skutečnost či důkaz, které by nebyly v původním řízení známy nebo které zde nemohly uplatnit, nešlo o žádný posun v důkazní situaci ohledně skutkových podkladů, na nichž až následně před Ústavním soudem budu je argumentaci o tzv. funkčním občanství.

IV.C. Možnost vyjádřit se k prováděným důkazům

29. Stěžovatelka namítá, že pominul-li městský soud některé důkazy pro jejich opožděné předložení, pak není možné, aby je provedl Nejvyšší správní soud namísto městského soudu. Nejvyšší správní soud je podle jejího mínění i přesto prováděl, v čemž stěžovatelka spatřuje porušení svého práva zaručeného v čl. 38 odst. 2 Listiny.

30. Námitka není konkrétní, neboť není zřejmé, jakých konkrétních důkazů se týká. Ústavní soud ji nicméně posuzuje ve vztahu ke skutečnostem a důkazním návrhům, jež před správním orgánem stěžovatelka předložila až po uplynutí tříleté lhůty po právní moci rozhodnutí v původním řízení (§ 100 odst. 2 správního řádu). Městský soud totiž u skutečností a důkazů uplatněných po této lhůtě v bodech 50. a 51. odůvodnění svého rozsudku vyhodnotil, že k takovým skutečnostem a důkazům nebylo pro jejich opožděné uplatnění možno přihlídnout při rozhodování o obnově řízení. Ústavní soud zdůrazňuje, že zmíněný názor městského soudu týkající se tříleté lhůty Nejvyšší správní soud aproboval jako správný v bodech 62 a 63 odůvodnění svého rozsudku. Vedle toho Nejvyšší správní soud „z procesní opatrnosti“, jak zmínil v bodě 66 svého rozsudku, se v jeho následujících částech i k těmto opožděně uplatněným skutečnostem a důkazům vyjádřil a shledal, že ani ony by nedávaly podklad pro obnovu řízení.

31. Námitku stěžovatelky o porušení jejich ústavně zaručených práv při provádění opožděně předložených důkazů činí zjevně neopodstatněnou již samotná skutečnost, že rozhodnutí správních soudů je založeno primárně na hodnocení, že skutečnosti a důkazy uplatněné po uplynutí tříleté lhůty byly bezpředmětné pro rozhodnutí, zda řízení obnovit. Závěr správních soudů o nemožnosti přihlídnout k opožděně tvrzeným skutečnostem a navrženým důkazům stěžovatelka v ústavní stížnosti nezpochybňuje.

32. Vedle toho lze k hodnocení, které Nejvyšší správní soud učinil nad rámec stěžejního závěru o opožděnosti, zmínit, že nešlo o dokazování, jak se mylně domnívá stěžovatelka, a že nebyla ani zbavena možnosti vyjádřit se.

33. Vychází-li správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu z údajů obsažených ve správním spise, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit

za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. Jinými slovy řečeno: obsahem správního spisu se ve správním soudnictví zásadně nedokazuje (nález ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. IV. ÚS 4141/18, bod 25.; usnesení ze dne 26. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 643/15; bod 14.; usnesení ze dne 8. 9. 2020 sp. zn. IV. ÚS 2090/20, bod 21.). Platí, že již pro účely vydání správního rozhodnutí se ve správním řízení pořizují podklady a zjišťuje se skutkový stav, přičemž účastníci mají procesní práva zaručující možnost vyjádřit se ke skutkovému stavu a podkladům pro jeho zjištění již před správním orgánem (k řízení vedenému podle správního řádu srov. zejména § 4 odst. 3 a § 36 odst. 3 správního řádu). Již správní řízení tak slouží k naplnění procesních práv spojených se zjišťováním skutkového stavu. Správní soudy pak k námitce dohlízejí i nad zachováním těchto procesních práv, zasahuje-li výsledné správní rozhodnutí do práv dotčené osoby. Správní soud má možnost zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a na tomto základě přehodnotit skutková zjištění správního orgánu. Zmíněné zopakování či doplnění důkazů se děje při dokazování před soudem. Nenalezne-li však správní soud při přezkumu správního rozhodnutí důvod k opakování či doplnění důkazů, protože neshledal, že při zjišťování skutkového stavu před správním orgánem byla porušena procesní práva účastníků a ověřil si, že skutková zjištění správního orgánu jsou úplná a správní spis jim poskytuje dostatečnou oporu, pak takové ověření není nutné činit při dokazování. U správního rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, nejde o typické zjišťování skutkového stavu, nýbrž o shromáždění podkladů a jejich vyhodnocení z pohledu § 100 odst. 1 správního řádu. I tehdy však platí, že zjištění, zda podklady ve správním spise dávají náležitý podklad úvahám správního orgánu k otázce obnovy řízení, nelze označit za dokazování. Nejvyšší správní soud tedy mohl v posuzované věci vycházet z podkladů zařazených ve správním spise, aniž by musel provádět dokazování. V jeho postupu tak nedošlo k porušení stěžovatelských základních práv.

34. Protože i opožděné skutečnosti a důkazy ve správním řízení předložila samotná stěžovatelka, nebyla připravena ani o možnost se k nim vyjádřit, což ostatně činila před správním orgánem a v žalobě. Nejvyšší správní soud tedy její stanovisko znal. Ani zde nedošlo k porušení základních práv či svobod. Naopak hodnocení, které Nejvyšší správní soud činil „z procesní opatrnosti“ je reakcí na stěžovatelčinu argumentaci.

IV. D. Námitka nerespektování nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04 a námitka libovůle veřejné moci

35. Nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04 Ústavní soud zrušil mimo jiné rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 1. 2002, jímž nebylo vyhověno žádosti H. Salma o zachování československého státního občanství. Po zrušení tohoto rozhodnutí bylo vydáno nové rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006, jímž této žádosti opět nevyhovělo, a rozklad proti zmíněnému rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím ministra ze dne 9. 10. 2006. Posledně zmíněné rozhodnutí tak představuje rozhodnutí v původním řízení, jehož se týká žádost o obnovu řízení v posuzované věci.

36. Hodnocení, zda byl respektován právní názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04 k otázce aktivního boje H. Salma proti nacismu, by mělo význam činit vůči rozhodnutím v původním řízení (tj. rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 a rozhodnutím ministra ze dne 9. 10. 2006, jímž byl zamítnut rozklad proti prvně zmíněnému rozhodnutí). Tato rozhodnutí se totiž věnovala posouzení žádosti o zachování

občanství, k čemuž se vázal právní názor obsažený v nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04. Proti rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 je ovšem ústavní stížnost stěžovatelky nepřipustná (bod 11.) a rozhodnutí ministra ze dne 9. 10. 2006 ústavní stížností nebylo ani napadeno (a ani přípustně být napadeno nemohlo ze shodných důvodů, jako tomu bylo u rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006), proto jsou bezpředmětné námitky, které směřují proti právě zmíněným správním rozhodnutím a jejichž obsahem je tvrzení o nerespektování právního názoru Ústavního soudu z nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04.

37. Ústavní stížnost je přípustná jen v části, v níž směřovala proti rozhodnutím ve věci obnovy řízení a na ně navazujícím rozsudkům správních soudů. Nutno zopakovat, že obnova řízení neslouží k přezkumu správnosti právního hodnocení a právních vad rozhodnutí vydaného v původním řízení. Z tohoto důvodu v rámci obnovy řízení nelze zkoumat, zda v původním řízení byl respektován právní názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu sp. zn. I. ÚS 98/04; šlo by totiž o zkoumání, zda původní řízení či rozhodnutí vydané v původním řízení netrpí právní vadou. Pro rozhodování o žádosti o obnovu řízení mělo význam zkoumat jen to, zda vyšly najevo neznámé skutečnosti nebo důkazy splňující další podmínky podle § 100 odst. 1 správního řádu.

38. K rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04 stěžovatelka v ústavní stížnosti především tvrdí, že H. Salm za války ukrýval MUDr. Kyzlinga a Aloise Procházku. Nejvyšší správní soud zmínil, že již v roce 1945 ve své žádosti o zachování občanství H. Salm uvedl, že tyto osoby ukrýval na svém zámku, k čemuž již v žádosti z roku 1945 předkládal důkazní návrhy. Ústavní soud vyhodnotil, že jde o přesvědčivé odůvodnění, proč tvrzení o ukrývání těchto osob bylo známo již v původním řízení a nemůže tedy jít o podklad pro obnovu řízení. Zmíněné hodnocení není nijak v rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04, neboť nešlo o věcné hodnocení, zda ukrývání mohlo značit naplnění podmínky činného boje za osvobození ve smyslu § 2 odst. 1 dekretu č. 33/1945 Sb. Šlo jen o vyhodnocení, že tvrzení o ukrývání daných osob bylo známo v původním řízení, a proto nepředstavuje skutečnost, jež by mohla být důvodem pro obnovu řízení. Shodným způsobem již Nejvyšší správní soud v bodech 52 a 53 odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal námitku rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04. Stěžovatelčina námitka, že se Nejvyšší správní soud nevypořádal s její argumentací nálezem sp. zn. I. ÚS 98/04, tak není opodstatněná.

39. Stěžovatelka se v ústavní stížnosti vymezuje proti závěrům zachyceným v bodech 80 a 81 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, které se týkají podpory nežádoucích osob a členství H. Salma v nacistických organizacích. Stěžovatelka však nesprávně vychází z toho, že jde o hodnocení Nejvyššího správního soudu. V bodech 79 až 81 Nejvyšší správní soud rekapituloval závěry rozhodnutí ministra vnitra v původním řízení (rozhodnutí ministra ze dne 9. 10. 2006, pro něž Nejvyšší správní soud zavedl v bodě 32 svého rozsudku zkratu „rozhodnutí o rozkladu ve věci občanství II“). Tuto rekapitulaci Nejvyšší správní soud učinil, aby ukázal, jaké skutečnosti byly známy a hodnoceny již v původním řízení. Jde tedy o shrnutí toho, co bylo známo a hodnoceno již v původním řízení, nikoli vlastní právní hodnocení Nejvyššího správního soudu, na němž by byl založen napadený rozsudek. Námitkami proti závěrům rekapitulovaným v bodech 80 a 81 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu se tak stěžovatelka věcně vymezuje proti rekapitulaci obsahu správního rozhodnutí v původním řízení, jehož obnova byla žádána. Ani takové námitky nemají význam proti rozhodnutím ve věci obnovy řízení, tj. proti rozhodnutím, proti nimž byla ústavní stížnost přípustně podána.

40. Ve věci obnovy řízení nemá význam ani námitka, že správní orgány se dopustily libovůle a zasáhly do stěžovatelčina legitimního očekávání tím, že po mnoha desítkách let dokončily správní řízení zahájené v roce 1945 v neprospěch žadatele. Jde totiž o námitku proti původnímu řízení, nikoli o námitku, která by měla vztah k rozhodování o žádosti o obnovu. Žádost o obnovu řízení stěžovatelka podala v roce 2009 a bylo zákonnou povinností správního orgánu o ní rozhodnout, v čemž Ústavní soud nespátřuje žádné porušení jejích základních práv či svobod.

V. Závěr

41. Ústavní stížnost první stěžovatelky byla mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v části, v níž směřovala proti rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 4. 2006 (bod 11.) odmítnuta pro nepřípustnost podle § 43 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, a ve zbylé části byla odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, neboť Ústavní soud neshledal žádné porušení ústavně zaručených práv či svobod první stěžovatelky (část IV.).

42. Řízení o ústavní stížnosti druhé stěžovatelky bylo zastaveno podle § 107 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 63 zákona o Ústavním soudu (body 9. a 10.)

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 23. března 2021

Pavel Šámal
předseda senátu